Της ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Οι τελευταίες ημέρες της Πομπηίας»

Με σατιρική διάθεση

Αυτό που καταγράφει ο Θοδωρής Πετρόπουλος στο έργο του «Οι τελευταίες ημέρες της Πομπηίας» που παίζεται στο θέατρο «Εμπορικόν» είναι η κοινωνικοπολιτιστική μας πραγματικότητα έτσι όπως αυτή έχει διαμορφωθεί καθώς οι αξίες και οι αρχές που διέπουν τη ζωή μας έχουν αλλάξει. Ο συγγραφέας χωρίς να επινοεί κάποια νέα μορφή – φόρμα γραφής αλλά μεσ' από αυτοτελή σκετς – νούμερα, όπως στην «Επιθεώρηση», σκιαγραφεί με κάποια δόση θλίψης πολλά απ' όσα διαδραματίζονται στην καθημερινότητά μας και χαρακτηρίζουν το σύγχρονο βίο μας *Με πολύ πιο ήπιους τόνους απ' ό,τι στην επι*θεώρηση οι μικρές αυτοτελείς ιστορίες του συγγραφέα μεσ' από το πλαίσιο της καρικατούρας καταγράφουν εκφράσεις της σύγχρονης νεοελληνικής πραγματικότητας όπως μεσ' από μεγεθυντικούς καθρέπτες, έτσι ώστε τα παράκμιακά σημεία να φαίνονται, να εντοπίζονται και να εξετάζονται από το θεατή.

Στο βάθος αυτού του μεγεθυντικού καθρέπτη φαίνεται συμβολικά η «Πομπηία», το ρωμαϊκό θέρετρο. Εκεί όπου ο ανθρώπινος παράγοντας δεν είχε καμία αξία παρά μόνο εάν ικανοποιούσε τις ανάγκες των πλουσίων Μέχρι *που η λάβα του Βεζούβιου σκέπασε* κάθε σημείο νοσηρότητας και παρακμής.

Η Κ. Σπανού σκηνοθετεί με φροντίδα τις μικρες αυτοτελείς ιστορίες, τονίζοντας το πικρό χιούμορ του συγγραφέα για τις αποκλίνουσες ερωτικές ροπές της καθημερινότητάς μας που τείνουν να καθιερωθούν ως κάτι φυσικό, υπογραμμίζοντας τη συγγραφική συνισταμένη η οποία δημιουργεί έναν πίνακα αντεστραμμένων ειδώλων όπου κάθε τι ανάποδο και αφύσικο παρουσιάζεται ως δεδομένο και φυσιολογικό, όπως στο σκετς όπου ένας πατέρας λέει ότι το παιδί του πάσχει από τη βαριά ασθένεια της ευαισθησίας. Τα σκηνικά του Γ. Γαβαλά τονίζουν το συμβολικό φόντο της Πομπηίας αλλά και τα κοστούμια της Κ. Παπανικολάου δίνουν μια διεξοδική σκηνική λύση σκιαγραφώντας τη συγγραφική διάθεση της σάτιρας, αλλά και την αίσθηση του πικρού χιούμορ μεσ' από επιλεγμένες λεπτομέρειες στην ένδυση. Επιτυχημένες οι αυξομειώσεις της μουσικής του Γ. Νένε και προσεγμένες οι φωτιστικές εστιάσεις του Λ. Παυλόπουλου. Ο Π. Χαϊκάλης απογειώνει την παράσταση χαρίζοντάς μας ξεκαρδιστικό γέλιο. Ο Χ Χατζηπαναγιώτης υποδύεται τους αντίστοιχους ρόλους του με φυσικότητα, άνεση, ευχέρεια. Χάρμα οφθαλμών. Η Μ Λεκάκη διεκπεραιώνει τα δικά της μέρη με ακρίβεια και υποκριτική δύναμη. Η Β. Σταυροπούλου, η Σ Βογιατζάκη και ο Α Εμμανουήλ είναι εκφραστικές παρουσιες επί σκηνής Η Υβ Μαλτέζου έχει στιγμές υποκριτικού σθένους χωρίς όμως σκηνική ευχέρεια σε όλα τα σκετς Μια ενδιαφέρουσα παράσταση με πικρό αλλά έξυπνο γέλιο, η οποία τονίζει πολλές από τις ακρότητες του σύγχρονου βίου μας